

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 4 czerwca 1997 r.

Nr 54

TREŚĆ:

Poz.:

USTAWY:

- 348 — z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne 1725
349 — z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zmianie ustawy o lasach oraz o zmianie niektórych ustaw 1737

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 350 — z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie upoważnienia organów administracji państwowej do określania zasad opracowywania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych, ich opracowywania i wydawania oraz ustalania niektórych cen urzędowych 1751

ROZPORZĄDZENIA:

- 351 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1997 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie nadania statutu Rządowemu Centrum Studiów Strategicznych 1752
352 — Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 maja 1997 r. w sprawie nadania osobowości prawnej Stowarzyszeniu Dzieci Maryi z siedzibą w Krakowie 1752

OBWIESZCZENIE PAŃSTWOWEJ KOMISJI WYBORCZEJ

- 353 — z dnia 26 maja 1997 r. o wynikach głosowania i wyniku referendum konstytucyjnego przeprowadzonego w dniu 25 maja 1997 r. 1753

348

USTAWA

z dnia 10 kwietnia 1997 r.

Prawo energetyczne.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady kształtowania polityki energetycznej państwa, zasady i warunki zaopatrzenia i użytkowania paliw i energii, w tym ciepła, oraz działalności przedsiębiorstw energetycznych, a także określa organy właściwe w sprawach gospodarki paliwami i energią.

2. Celem ustawy jest tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, rozwoju konkurencji, przeciwdziałania negatywnym skutkom naturalnych monopolii, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz ochrony interesów odbiorców i minimalizacji kosztów.

3. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) wydobywania paliw ze złóż oraz ich magazynowania w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. — Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 27, poz. 96 i z 1996 r. Nr 106, poz. 496),
- 2) wykorzystywania energii atomowej w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 10 kwietnia 1986 r. — Prawo atomowe (Dz. U. Nr 12, poz. 70, z 1987 r.

Nr 33, poz. 180, z 1991 r. Nr 8, poz. 28, z 1994 r. Nr 90, poz. 418, z 1995 r. Nr 104, poz. 515 oraz z 1996 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 106, poz. 496).

Art. 2. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, które przepisy ustawy nie mają zastosowania do jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej, jednostek wojskowych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, jednostek organizacyjnych Urzędu Ochrony Państwa oraz jednostek organizacyjnych więziennictwa podległych Ministrowi Sprawiedliwości, a także organy właściwe w sprawach regulacji gospodarki paliwami i energią w tych jednostkach.

2. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, szczególne warunki przyłączania i dostarczania paliw i energii oraz wymagania dotyczące urządzeń i instalacji dla jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej, jednostek wojskowych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, jednostek organizacyjnych Urzędu Ochrony Państwa oraz jednostek organizacyjnych więziennictwa podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) energia — energię przetworzoną w dowolnej postaci,

- 2) ciepło — energię cieplną w wodzie gorącej, parze lub w innych nośnikach,
- 3) paliwa — paliwa stałe, ciekłe i gazowe będące nośnikami energii chemicznej,
- 4) przesyłanie — transport paliw lub energii za pomocą sieci,
- 5) dystrybucja — rozdział i dostarczanie do odbiorców paliw lub energii za pomocą sieci,
- 6) obrót — działalność gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią,
- 7) procesy energetyczne — techniczne procesy w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, magazynowania, dystrybucji oraz użytkowania paliw lub energii,
- 8) zaopatrzenie w ciepło — procesy energetyczne związane z dostarczaniem ciepła do odbiorców,
- 9) urządzenia — urządzenia techniczne stosowane w procesach energetycznych,
- 10) instalacje — urządzenia z układami połączeń między nimi,
- 11) sieci — instalacje połączone i współpracujące ze sobą, służące do przesyłania i dystrybucji paliw lub energii, należące do przedsiębiorstw energetycznych,
- 12) przedsiębiorstwo energetyczne — podmiot gospodarczy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania oraz dystrybucji paliw lub energii lub obrotu nimi,
- 13) odbiorca — każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym,
- 14) gmina — gminy oraz związki i porozumienia komunalne w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74, Nr 58, poz. 261, Nr 106, poz. 496 i Nr 132, poz. 622 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 43),
- 15) regulacja — stosowanie określonych ustawą środków prawnych, włącznie z koncesjonowaniem, służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów odbiorców,
- 16) bezpieczeństwo energetyczne — stan gospodarki umożliwiający pokrycie bieżącego i perspektywicznego zapotrzebowania odbiorców na paliwa i energię w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony, przy zachowaniu wymagań ochrony środowiska,
- 17) taryfa — zbiór cen i opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą,

- 18) nielegalne pobieranie paliw lub energii — pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy z przedsiębiorstwem lub niezgodnie z umową,
- 19) ruch sieciowy — sterowanie pracą sieci,
- 20) niekonwencjonalne źródło energii — źródło, które nie wykorzystuje w procesie przetwarzania spalania organicznych paliw kopalnych,
- 21) odnawialne źródło energii — źródło wykorzystujące w procesie przetwarzania nie zakumulowaną energię słoneczną w rozmaitych postaciach, w szczególności energię rzek, wiatru, biomasy, energię promieniowania słonecznego w bateriach słonecznych.

Art. 4. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw lub energii do odbiorców mają obowiązek utrzymywać zdolność urządzeń, instalacji i sieci do realizacji dostaw paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych.

2. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw lub energii mają obowiązek zapewniać wszystkim podmiotom świadczenie usług polegających na przesyłaniu paliw lub energii wydobywanych lub wytwarzanych w kraju, z uwzględnieniem warunków technicznych i ekonomicznych, na warunkach uzgodnionych przez strony w drodze umowy.

3. Świadczenie usług, o których mowa w ust. 2, nie może obniżać niezawodności dostarczania oraz jakości paliw lub energii poniżej poziomu określonego odrębnymi przepisami, a także nie może powodować niekorzystnej zmiany cen oraz zakresu dostarczania paliw lub energii do innych podmiotów przyłączonych do sieci.

Rozdział 2

Dostarczanie paliw i energii

Art. 5. 1. Dostarczanie paliw lub energii odbywa się na podstawie umowy.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna uwzględniać zasady określone w ustawie i w koncesjach oraz zawierać co najmniej postanowienia dotyczące ilości, jakości, niezawodności i ciągłości dostarczania i odbioru, ceny, sposobu rozliczeń, odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy, okresu jej obowiązywania i warunków rozwiązania.

Art. 6. 1. Upoważnieni przedstawiciele przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wykonują kontrole układów pomiarowych, dotrzymania zawartych umów i prawidłowości rozliczeń.

2. Pracownikom przedsiębiorstw energetycznych po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia wydanego przez przedsiębiorstwo przysługuje prawo:

- 1) wstępu na teren nieruchomości lub do pomieszczeń, gdzie przeprowadzana jest kontrola,
- 2) przeprowadzania w ramach kontroli niezbędnych przeglądów urządzeń będących własnością przedsiębiorstwa energetycznego, a także prac związanych z ich eksploatacją lub naprawą oraz dokonywania badań i pomiarów.

3. Minister Gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady przeprowadzania kontroli oraz wzory protokołu kontroli i upoważnień do kontroli.

Art. 7. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła mają obowiązek zawarcia umowy sprzedaży paliw lub energii lub umowy o świadczenie usług przesyłowych z odbiorcami albo podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki dostarczenia, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przypadku, gdy ubiegający się o zawarcie umowy nie ma tytułu prawnego do korzystania z obiektu, do którego paliwa gazowe, energia elektryczna lub ciepło mają być dostarczane.

3. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, mają obowiązek spełniania technicznych warunków dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła określonych w odrębnych przepisach i w koncesji.

4. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła mają obowiązek zapewniać realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym przyłączy odbiorców, pod warunkiem że sieci te przewidywane są w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, na warunkach określonych przepisami, o których mowa w art. 9 i 46, oraz w planie, o którym mowa w art. 20.

5. Realizacja i finansowanie rozbudowy sieci, których nie przewiduje się w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, jest przedmiotem umowy zainteresowanych stron.

Art. 8. 1. W sprawach spornych dotyczących ustalenia warunków świadczenia usług, o których mowa w art. 4 ust. 2, odmowy przyłączenia do sieci, odmowy zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła albo nieuzasadnionego wstrzymania ich dostaw rozstrzyga Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może wydać na wniosek jednej ze stron postanowienie, w którym określa warunki podjęcia bądź kontynuowania dostaw do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu.

Art. 9. 1. Minister Gospodarki w odniesieniu do paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła określi,

w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyłączenia podmiotów do sieci, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu paliwami gazowymi, energią elektryczną i ciepłem, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardy jakościowe obsługi odbiorców.

2. Minister Gospodarki w odniesieniu do paliw gazowych i energii elektrycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki planowania rozwoju i finansowania inwestycji.

3. Minister Gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki obrotu hurtowego paliwami stałymi i ciekłymi.

4. Minister Gospodarki może, w drodze rozporządzenia, nałożyć na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem energią elektryczną i ciepłem obowiązek zakupu energii elektrycznej i ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych, w tym odnawialnych, oraz określić szczegółowy zakres tego obowiązku.

5. Minister Gospodarki w porozumieniu z Ministrem Transportu i Gospodarki Morskiej może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki:

- 1) planowania rozwoju i eksploatacji rurociągów wykorzystywanych do przesyłania paliw ciekłych oraz finansowania inwestycji,
- 2) świadczenia usług przesyłania paliw ciekłych rurociągami.

Art. 10. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła oraz wydobywaniem i dystrybucją paliw gazowych mają obowiązek utrzymywania zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła do odbiorców.

2. Minister Gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wielkości zapasów paliw, o których mowa w ust. 1,
- 2) sposób gromadzenia i kontroli stanu zapasów.

3. Wydatki na zakup i utrzymanie zapasów, o których mowa w ust. 1 i 2, zaliczane są do kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych.

Art. 11. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, na wniosek Ministra Gospodarki może wprowadzić, na czas oznaczony, na terenie kraju lub jego części ograniczenia w sprzedaży paliw stałych lub ciekłych oraz w dostarczaniu i poborze paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła w przypadku możliwości wystąpienia:

- 1) zagrożenia bezpieczeństwa energetycznego państwa polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo-energetycznym,
- 2) zagrożenia bezpieczeństwa osób,
- 3) znacznych strat materialnych.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń wymienionych w ust. 1 oraz organy uprawnione do kontroli przestrzegania wprowadzonych ograniczeń.

3. Przedsiębiorstwa energetyczne nie ponoszą odpowiedzialności za skutki ograniczeń wprowadzonych rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 3

Polityka energetyczna

Art. 12. 1. Naczelnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach polityki energetycznej jest Minister Gospodarki.

2. Zadania Ministra Gospodarki w zakresie polityki energetycznej obejmują:

- 1) przygotowywanie, w porozumieniu z właściwymi ministrami, założeń polityki energetycznej oraz koordynowanie jej realizacji,
- 2) określanie szczegółowych warunków planowania i funkcjonowania systemów zaopatrzenia w paliwa i energię, w trybie i zakresie ustalonych w ustawie,
- 3) nadzór nad funkcjonowaniem krajowych systemów energetycznych w zakresie określonym ustawą,
- 4) współdziałanie z wojewodami i samorządami terytorialnymi w sprawach planowania i realizacji systemów zaopatrzenia w paliwa i energię,
- 5) koordynowanie współpracy z międzynarodowymi organizacjami rządowymi w zakresie określonym ustawą.

3. Minister Gospodarki w celu współpracy z organizacjami międzynarodowymi, o których mowa w ust. 2 pkt 5, może tworzyć, w drodze zarządzenia, krajowe komitety tych organizacji, właściwe do tej współpracy.

Art. 13. 1. Rada Ministrów, na wniosek Ministra Gospodarki, określa założenia polityki energetycznej państwa.

2. Minister Gospodarki, w porozumieniu z Ministrem Finansów, co dwa lata przedstawia Radzie Ministrów ocenę realizacji założeń polityki państwa, o których mowa w ust. 1, wraz z ewentualnymi propozycjami ich korekty, oraz prognozę krótkoterminową na okres nie dłuższy niż 5 lat.

3. Rada Ministrów co dwa lata przedstawia Sejmowi ocenę realizacji założeń polityki energetycznej państwa, wraz z ewentualnymi propozycjami ich korekty, oraz prognozę krótkoterminową rozwoju sektora energetycznego.

Art. 14. Założenia polityki energetycznej państwa, o których mowa w art. 13, mają na celu:

- 1) sformułowanie długoterminowej, na okres nie krótszy niż 15 lat, prognozy rozwoju gospodarki paliwami i energią w kraju na podstawie oceny bezpieczeństwa energetycznego państwa,
- 2) określenie długofalowego programu działania państwa w celu realizacji wniosków wynikających z prognozy, o której mowa w pkt 1.

Art. 15. Założenia polityki energetycznej państwa, o których mowa w art. 13, powinny być opracowane zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju kraju i określać w szczególności:

- 1) ocenę bezpieczeństwa energetycznego państwa,
- 2) prognozę krajowego zapotrzebowania na paliwa i energię, przy uwzględnieniu zakładanego wzrostu produktu krajowego brutto,
- 3) prognozę importu oraz eksportu paliw i energii,
- 4) prognozę zdolności wytwórczych źródeł paliw i energii,
- 5) politykę inwestycyjną,
- 6) działania w zakresie ochrony środowiska,
- 7) rozwój wykorzystania niekonwencjonalnych, w tym odnawialnych, źródeł energii,
- 8) politykę racjonalizacji użytkowania paliw i energii, szczególnie przy uwzględnieniu promocji energooszczędnego budownictwa,
- 9) politykę koncesjonowania działalności przedsiębiorstw energetycznych,
- 10) politykę cenową,
- 11) politykę w zakresie obowiązkowych zapasów paliw,
- 12) politykę przekształceń własnościowych w sektorze energetycznym,
- 13) propozycje dotyczące współpracy międzynarodowej,
- 14) propozycje kierunków prac naukowo-badawczych,
- 15) propozycje zmian uregulowań prawnych.

Art. 16. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej sporządzają dla obszaru swojego działania plany rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię elektryczną, uwzględniając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy.

2. Plany, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności:

- 1) przewidywany zakres dostarczania paliw gazowych lub energii elektrycznej,
- 2) przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz ewentualnych nowych

źródeł paliw gazowych lub energii elektrycznej, w tym również źródeł niekonwencjonalnych,

- 3) przedsięwzięcia racjonalizujące zużycie paliw i energii u odbiorców,
- 4) przewidywany sposób finansowania inwestycji,
- 5) przewidywane przychody niezbędne do realizacji planów.

3. Projekty planów, o których mowa w ust. 1, podlegają uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki.

Art. 17. Wojewoda koordynuje planowanie zaopatrzenia w ciepło na obszarze województwa i nadzoruje zgodność planów zaopatrzenia w ciepło z polityką energetyczną państwa oraz z obowiązującymi przepisami.

Art. 18. 1. Do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepło należy:

- 1) planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło na obszarze gminy,
- 2) planowanie i organizacja oświetlenia miejsc publicznych oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad.

2. Gmina realizuje zadania, o których mowa w ust. 1, zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa oraz ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

3. Wydatki na realizację zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 2, w zakresie oświetlenia ulic, placów i dróg nie stanowiących mienia komunalnego pokrywane są z budżetu państwa.

4. Minister Finansów określi, w drodze rozporządzenia, zasady i terminy przekazywania środków finansowych na cele, o których mowa w ust. 3.

Art. 19. 1. Zarząd gminy opracowuje projekt założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, zwany dalej „projektem założeń”.

2. Projekt założeń sporządza się dla obszaru gminy lub jej części.

3. Projekt założeń powinien określać:

- 1) ocenę stanu aktualnego i przewidywanych zmian zapotrzebowania na ciepło,
- 2) przedsięwzięcia racjonalizujące użytkowanie ciepła przez odbiorców i użytkowników,
- 3) możliwości wykorzystania istniejących nadwyżek i lokalnych zasobów energii, z uwzględnieniem skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej oraz zagospodarowania ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych,
- 4) zakres współpracy z innymi gminami.

4. Przedsiębiorstwa energetyczne udostępniają nieodpłatnie zarządowi gminy informacje oraz propozycje niezbędne do opracowania projektu założeń.

5. Projekt założeń podlega uzgodnieniu z właściwym wojewodą w zakresie zgodności z założeniami polityki energetycznej państwa.

6. Projekt założeń wyklada się do publicznego wglądu na okres 21 dni, powiadamiając o tym w sposób przyjęty zwyczajowo w danej miejscowości.

7. Osoby i jednostki organizacyjne zainteresowane zaopatrzeniem w ciepło na obszarze gminy mają prawo składać wnioski, zastrzeżenia i uwagi do projektu założeń.

8. Rada gminy uchwała założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, rozpatrując jednocześnie wnioski, zastrzeżenia i uwagi zgłoszone w czasie wyłożenia projektu założeń do publicznego wglądu.

Art. 20. 1. Zarząd gminy opracowuje projekt planu zaopatrzenia w ciepło na podstawie założeń, o których mowa w art. 19.

2. Projekt planu zaopatrzenia w ciepło powinien zawierać:

- 1) propozycje w zakresie rozwoju i modernizacji poszczególnych systemów zaopatrzenia w ciepło, wraz z uzasadnieniem ekonomicznym,
- 2) harmonogram realizacji zadań,
- 3) przewidywane koszty realizacji proponowanych przedsięwzięć oraz źródła ich finansowania.

3. Zarząd gminy przedstawia wojewodzie projekt planu zaopatrzenia w ciepło celem stwierdzenia zgodności z założeniami, o których mowa w art. 19.

4. Rada gminy uchwała plan zaopatrzenia w ciepło.

5. Prowadzone na obszarze gminy działania w zakresie zaopatrzenia w ciepło muszą być zgodne z planem, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 4

Organ do spraw regulacji gospodarki paliwami i energią

Art. 21. 1. Zadania z zakresu spraw regulacji gospodarki paliwami i energią oraz promowania konkurencji realizuje Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, zwany dalej „Prezesem URE”.

2. Prezes URE jest centralnym organem administracji rządowej powoływanym na okres 5 lat przez Prezesa Rady Ministrów.

3. Prezes URE może być odwołany przed upływem okresu, na który został powołany, w przypadku choro-

by trwale uniemożliwiającej wykonywanie zadań, rażącego naruszenia swoich obowiązków, popełnienia przestępstwa stwierdzonego prawomocnym wyrokiem sądu lub rezygnacji.

4. Prezes URE wykonuje zadania, o których mowa w ust. 1, przy pomocy Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „URE”.

5. Wiceprezesa URE powołuje i odwołuje, na wniosek Prezesa URE, Prezes Rady Ministrów.

6. Organizację i tryb pracy URE określa statut nadany przez Prezesa Rady Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 22. 1. Prezes URE może tworzyć oddziały terenowe URE oraz określać ich siedziby, właściwość terytorialną i rzeczową.

2. Dyrektorzy oddziałów URE są powoływani i odwoływani przez Prezesa URE.

3. Wicedyrektorów oddziałów URE powołuje i odwołuje, na wniosek dyrektorów tych oddziałów, Prezes URE.

Art. 23. 1. Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i założeniami polityki energetycznej państwa, zmiierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii.

2. Do zakresu kompetencji i obowiązków Prezesa URE należy w szczególności:

- 1) udzielanie, odmowa udzielenia, zmiana i cofanie koncesji,
- 2) zatwierdzanie i kontrolowanie taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 45 i 46 oraz zatwierdzanie i kontrolowanie cen węgla brunatnego na zasadach określonych w art. 48,
- 3) uzgadnianie projektów planów, o których mowa w art. 16,
- 4) kontrolowanie parametrów jakościowych dostaw i obsługi odbiorców w zakresie obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną,
- 5) rozstrzyganie sporów w zakresie określonym w art. 8 ust. 1,
- 6) nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie,
- 7) współdziałanie z właściwymi organami w przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym przedsiębiorstw energetycznych,
- 8) publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii,
- 9) zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki energetycznej,

10) kontrola kwalifikacji osób, o których mowa w art. 54.

3. Do załatwiania spraw, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3, dotyczących ciepła niezbędna jest opinia właściwego miejscowo wojewody.

4. Nieprzedstawienie przez wojewodę opinii, o której mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od przedłożenia sprawy do zaopiniowania jest równoznaczne z wydaniem pozytywnej opinii.

Art. 24. 1. Prezes URE składa Prezesowi Rady Ministrów corocznie, w terminie do końca pierwszego kwartału, sprawozdanie ze swojej działalności.

2. Prezes URE przedstawia Ministrowi Gospodarki, na jego wniosek, informacje z zakresu swojej działalności.

Art. 25. 1. Przy Prezesie URE działa Rada Konsultacyjna, zwana dalej „Radą”.

2. W skład Rady wchodzi 7 członków powoływanych i odwoływanych przez Prezesa Rady Ministrów spośród kandydatów zgłoszonych przez ogólnokrajowe organizacje środowisk energetycznych oraz ogólnokrajowe organizacje, dla których ochrona konsumentów stanowi zadanie statutowe.

3. Przewodniczącą Rady powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów.

4. Kadencja Rady trwa 5 lat.

Art. 26. 1. Organizację i tryb pracy Rady określa regulamin pracy uchwalony przez Radę.

2. Obsługę pracy Rady zapewnia Prezes URE.

3. Prezes URE określa wysokość i zasady wypłacania diet oraz zwrotu kosztów podróży członkom Rady biorącym udział w jej pracach.

4. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb powoływania i odwoływania członków Rady.

Art. 27. 1. Rada może z własnej inicjatywy wyrażać opinie i zajmować stanowiska we wszystkich sprawach należących do zadań Prezesa URE.

2. Do zadań Rady należy w szczególności wyrażanie opinii w sprawach przedstawionych jej przez Prezesa URE.

Art. 28. W sprawach objętych koncesją Prezes URE może żądać od przedsiębiorstw energetycznych informacji dotyczących ich działalności, z zachowaniem przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i handlowej.

Art. 29. 1. Do pracowników URE nie stosuje się przepisów o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej.

2. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, zasady wynagradzania pracowników URE, z uwzględnieniem wynagrodzeń w sektorze paliwowo-energetycznym.

Art. 30. 1. Do postępowania przed Prezesem URE stosuje się, z zastrzeżeniem ust. 2—4, przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

2. Od decyzji Prezesa URE służy odwołanie do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie — sądu antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

3. Postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach gospodarczych.

4. Do postanowień Prezesa URE, od których służy zażalenie, przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio, z tym że zażalenie wnosi się w terminie 7 dni.

Art. 31. 1. URE wydaje Biuletyn Urzędu Regulacji Energetyki, zwany dalej „Biuletynem URE”.

2. URE ogłasza w Biuletynie URE sprawozdania, o których mowa w art. 24 ust. 1.

3. URE ogłasza w Biuletynie URE informacje o:

- 1) podmiotach ubiegających się o koncesję,
- 2) decyzjach w sprawach koncesji oraz taryf wraz z uzasadnieniem,
- 3) rozstrzygnięciach w sprawach spornych podjętych przez Prezesa URE.

4. W odniesieniu do ciepła informacje, o których mowa w ust. 3, ogłasza się we właściwym miejscowo wojewódzkim dzienniku urzędowym.

5. Prezes URE może ustanowić, w drodze zarządzenia, regionalne lub branżowe wydania Biuletynu URE oraz określić ich zakres, zasięg i warunki publikacji ogłoszeń.

Rozdział 5

Koncesje i taryfy

Art. 32. 1. Uzyskania koncesji wymaga prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) wytwarzania paliw i energii z wyłączeniem: wytwarzania paliw stałych, wytwarzania energii elektrycznej w źródłach o mocy poniżej 1 MW, wytwarzania paliw gazowych z gazu płynnego, wytwarzania ciepła w źródłach o mocy poniżej 1 MW,
- 2) magazynowania paliw gazowych i ciekłych z wyłączeniem: lokalnego magazynowania gazu płynnego w instalacjach o przepustowości poniżej 1 MJ/s oraz magazynowania paliw ciekłych w obrocie detalicznym,

3) przesyłania i dystrybucji paliw i energii z wyłączeniem: przesyłania i dystrybucji paliw gazowych w sieci o przepustowości poniżej 1 MJ/s oraz dystrybucji ciepła z węzłów grupowych za pomocą instalacji odbiorczych,

4) obrotu paliwami i energią z wyłączeniem: obrotu paliwami stałymi, obrotu energią elektryczną za pomocą instalacji o napięciu poniżej 1 kV, będącą własnością odbiorcy, obrotu paliwami gazowymi, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 25 000 ECU, obrotu detalicznego paliwami ciekłymi.

2. Minister Gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, szczególne rodzaje i zakres działalności gospodarczej, o których mowa w ust. 1, nie wymagające uzyskania koncesji.

Art. 33. 1. Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który:

- 1) ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania,
- 3) ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności,
- 4) zapewni zatrudnienie osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych, o których mowa w art. 54,
- 5) uzyskał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

2. Uzyskanie koncesji, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia z obowiązku uzyskania innych koncesji lub zezwoleń wymaganych na podstawie odrębnych przepisów.

3. Nie może być wydana koncesja wnioskodawcy:

- 1) który znajduje się w postępowaniu upadłościowym lub likwidacji,
- 2) któremu w ciągu ostatnich 10 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą,
- 3) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

4. Przy podejmowaniu decyzji o wydaniu koncesji bierze się pod uwagę interes społeczny i założenia polityki energetycznej państwa.

Art. 34. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.

2. Wysokość opłat rocznych ustala się w taki sposób, aby ich łączna wysokość nie przekraczała kosztów regulacji.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i sposób pobierania przez Prezesa URE opłat, o których mowa w ust. 1.

Art. 35. 1. Wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać w szczególności:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy i jego siedziby lub miejsca zamieszkania, a w razie ustanowienia pełnomocników do dokonywania czynności prawnych w imieniu podmiotu gospodarczego — również ich imiona i nazwiska,
- 2) określenie przedmiotu oraz zakresu prowadzonej działalności, na którą ma być wydana koncesja, oraz projekt planu, o którym mowa w art. 16,
- 3) informacje o dotychczasowej działalności wnioskodawcy, w tym sprawozdania finansowe z ostatnich 3 lat, jeżeli podmiot prowadzi działalność gospodarczą,
- 4) określenie czasu, na jaki koncesja ma być udzielona, wraz ze wskazaniem daty rozpoczęcia działalności,
- 5) określenie środków, jakimi dysponuje podmiot ubiegający się o koncesję, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem,
- 6) statystyczny numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

2. Prezes URE może żądać dodatkowych informacji i dokumentów w celu uprawdopodobnienia, że wnioskodawca spełni wymagane przepisami warunki.

3. Prezes URE odmawia udzielenia koncesji, gdy wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami warunków.

Art. 36. Koncesję udziela się na czas określony, nie krótszy niż 10 lat i nie dłuższy niż 50 lat.

Art. 37. 1. Koncesja powinna określać:

- 1) podmiot i jego siedzibę lub miejsce zamieszkania,
- 2) przedmiot oraz zakres działalności objętej koncesją,
- 3) datę rozpoczęcia działalności objętej koncesją oraz warunki wykonywania działalności,
- 4) okres ważności koncesji,
- 5) szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców,
- 6) zabezpieczenie ochrony środowiska w trakcie oraz po zaprzestaniu koncesjonowanej działalności,
- 7) statystyczny numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

2. Koncesja powinna ponadto określać warunki zaprzestania działalności przedsiębiorstwa energetycznego po wygaśnięciu koncesji lub po jej cofnięciu.

3. Prezes URE przekazuje kopie wydanych koncesji właściwemu terenowo wojewódzkiemu urzędowi statystycznemu.

Art. 38. Udzielenie koncesji może być uzależnione od złożenia przez wnioskodawcę zabezpieczenia majątkowego w celu zaspokojenia roszczeń osób trzecich, mogących powstać wskutek niewłaściwego prowadzenia działalności objętej koncesją, w tym szkód w środowisku.

Art. 39. Przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużeniu ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem.

Art. 40. 1. Prezes URE może nakazać przedsiębiorstwu energetycznemu, pomimo wygaśnięcia koncesji, dalsze prowadzenie działalności objętej koncesją przez okres nie dłuższy niż 2 lata, jeżeli wymaga tego interes społeczny.

2. Jeżeli działalność prowadzona w warunkach określonych w ust. 1 przynosi stratę, przedsiębiorstwu energetycznemu należy się pokrycie strat od Skarbu Państwa w wysokości ograniczonej do uzasadnionych kosztów działalności określonej w koncesji, przy zachowaniu należytej staranności.

3. Koszty, o których mowa w ust. 2, są zatwierdzone przez Prezesa URE.

Art. 41. 1. Prezes URE może zmienić warunki wydanej koncesji z urzędu lub na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego.

2. Prezes URE może zmienić z urzędu warunki lub cofnąć koncesję:

- 1) ze względu na wymogi obronności i bezpieczeństwa państwa określone w odrębnych przepisach,
- 2) w przypadku podziału przedsiębiorstwa energetycznego lub jego łączenia z innymi podmiotami.

3. Prezes URE cofa koncesję:

- 1) w przypadku zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej objętej koncesją,
- 2) w przypadku prawomocnego wyroku sądu zakazującego prowadzenia działalności gospodarczej objętej koncesją,
- 3) jeżeli prowadzona działalność rażąco uchybia warunkom ustalonym w koncesji, a przedsiębiorstwo energetyczne nie usunęło w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych przez organ regulacyjny.

4. Prezes URE powiadamia o cofnięciu koncesji właściwy terenowo wojewódzki urząd statystyczny.

Art. 42. Koncesja udzielona przedsiębiorstwu energetycznemu na podstawie ustawy wygasa przed upływem czasu, na jaki została wydana, z dniem wykreślenia tego przedsiębiorstwa z właściwego rejestru lub ewidencji.

Art. 43. 1. Kto zamierza prowadzić działalność polegającą na: wytwarzaniu, przetwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu, dystrybucji oraz obrocie paliwami i energią, podlegającą koncesjonowaniu, może ubiegać się o wydanie promesy koncesji.

2. Promesę wydaje Prezes URE w drodze decyzji administracyjnej.

3. W promesie ustala się okres jej ważności, z tym że nie może on być krótszy niż 6 miesięcy.

4. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na działalność określoną w promesie, chyba że uległ zmianie stan faktyczny lub prawny podany we wniosku o wydanie promesy.

5. Do wniosku o wydanie promesy stosuje się odpowiednio art. 35.

Art. 44. Przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane są do prowadzenia, w ramach zakładowych planów kont, ewidencji księgowej w sposób umożliwiający obliczenie ich kosztów stałych, kosztów zmiennych i przychodów, odrębnie dla wytwarzania, przesyłania i dystrybucji, dla każdego rodzaju paliwa lub energii, a także w odniesieniu do poszczególnych taryf.

Art. 45. 1. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w art. 47 ust. 1, powinny zapewniać:

- 1) pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu paliwami i energią, kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska,
- 2) ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen.

2. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła mogą uwzględniać koszty współfinansowania przez przedsiębiorstwa energetyczne przedsięwzięć i usług zmierzających do zmniejszenia zużycia paliw i energii u odbiorców, stanowiących ekonomiczne uzasadnienie uniknięcia budowy nowych źródeł energii i sieci.

3. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła mogą uwzględniać koszty współfinansowania przez przedsiębiorstwa energetyczne przedsięwzięć związanych z rozwojem energetyki niekonwencjonalnej.

4. Przedsiębiorstwa energetyczne różnicują taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na uzasadnione koszty spowodowane realizacją świadczenia, o ile przepisy nie stanowią inaczej.

Art. 46. Minister Gospodarki w odniesieniu do paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, w porozumieniu z Ministrem Finansów i po zasięgnięciu opinii Prezesa URE, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasady rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi, energią elektryczną i ciepłem, w tym zasady rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach.

Art. 47. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE.

2. Prezes URE, w terminie 30 dni, zatwierdza taryfę bądź odmawia jej zatwierdzenia w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 45 i 46.

3. Prezes URE ogłasza zatwierdzone taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła na koszt przedsiębiorstwa energetycznego w terminie 14 dni od dnia zatwierdzenia.

4. Taryfa może obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia jej publikacji.

Art. 48. 1. Ceny węgla brunatnego stosowane przez kopalnie w stosunku do elektrowni podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE.

2. Do zatwierdzania cen, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 45 i art. 47 ust. 2—4.

3. Minister Gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady kształtowania cen węgla brunatnego.

Art. 49. Prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono na rynku konkurencyjnym, albo cofnąć udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie.

Art. 50. W sprawach nie uregulowanych przepisami niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 31, poz. 128, Nr 41, poz. 179, Nr 73, poz. 321, Nr 105, poz. 452, Nr 106, poz. 457 i Nr 107, poz. 460, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, Nr 47, poz. 212, Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 27, poz. 96 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 60, poz. 310, Nr 85, poz. 426, Nr 90, poz. 446, Nr 141, poz. 700 i Nr 147, poz. 713, z 1996 r. Nr 41, poz. 177 i Nr 45, poz. 199 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44, Nr 23, poz. 117 i Nr 43, poz. 272).

Rozdział 6

Urządzenia, instalacje, sieci i ich eksploatacja

Art. 51. Projektowanie, produkcja, import, budowa oraz eksploatacja urządzeń, instalacji i sieci powinny

zapewniać racjonalne i oszczędne zużycie paliw lub energii przy zachowaniu:

- 1) niezawodności współdziałania z siecią,
- 2) bezpieczeństwa obsługi i otoczenia po spełnieniu wymagań ochrony środowiska,
- 3) zgodności z wymaganiami odrębnych przepisów, a w szczególności przepisów: prawa budowlanego, o ochronie przeciwporażeniowej, o ochronie przeciwpożarowej, o dozorcze technicznym, o ochronie dóbr kultury, o muzeach, Polskich Norm wprowadzonych do obowiązkowego stosowania lub innych przepisów wynikających z technologii wytwarzania energii i rodzaju stosowanego paliwa.

Art. 52. 1. Producenci i importerzy urządzeń określają w dokumentacji technicznej wielkość zużycia paliw i energii, odniesioną do uzyskiwanej wielkości efektu użytkowego urządzenia w typowych warunkach użytkowania, zwaną dalej „efektywnością energetyczną”.

2. Producenci i importerzy urządzeń wprowadzanych do obrotu informują o efektywności energetycznej urządzeń na etykiecie i w charakterystyce technicznej.

3. Dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań w zakresie efektywności energetycznej jest certyfikat zgodności z tymi wymaganiami, uzyskany w trybie przepisów ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz. U. Nr 55, poz. 250 i z 1994 r. Nr 27, poz. 96).

4. Minister Gospodarki określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania w zakresie efektywności energetycznej, jakie powinny spełniać urządzenia, o których mowa w ust. 1,
- 2) wymagania w zakresie stosowania etykiet i charakterystyk technicznych, o których mowa w ust. 2.

Art. 53. Zakazuje się wprowadzania do obrotu na obszarze kraju urządzeń nie spełniających wymagań określonych w art. 52.

Art. 54. 1. Osoby zajmujące się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji określonych w przepisach, o których mowa w ust. 6, obowiązane są posiadać kwalifikacje potwierdzone świadectwem wydanym przez komisje kwalifikacyjne.

2. Zabrania się zatrudniania przy samodzielnej eksploatacji sieci oraz urządzeń i instalacji określonych w przepisach, o których mowa w ust. 6, osób bez kwalifikacji, o których mowa w ust. 1.

3. Komisje kwalifikacyjne są powoływane przez:

- 1) Prezesa URE — z zastrzeżeniem pkt 2 i 3,
- 2) właściwych ministrów, o których mowa w art. 2 — w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji elek-

trycznych, gazowych i cieplnych w jednostkach organizacyjnych podległych tym ministrom,

- 3) Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej — w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych stosowanych w jednostkach organizacyjnych transportu kolejowego.

4. Za sprawdzenie kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, pobierane są opłaty od osób kierujących wnioski o stwierdzenie kwalifikacji.

5. Opłaty, o których mowa w ust. 4, stanowią przychód jednostek organizacyjnych, przy których powołano komisje kwalifikacyjne.

6. Minister Gospodarki, w porozumieniu z Ministrem Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Ministrem Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia: wymagania kwalifikacyjne, o których mowa w ust. 1, tryb stwierdzania tych kwalifikacji, rodzaje instalacji i urządzeń, przy których eksploatacji wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostki organizacyjne, przy których powołuje się komisje kwalifikacyjne, oraz wysokość opłat pobieranych za sprawdzenie kwalifikacji.

Art. 55. Minister Gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, obligatoryjne wymagania dotyczące jakości paliw oraz sposób kontroli spełniania tych wymagań.

Rozdział 7

Kary pieniężne

Art. 56. 1. Karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) nie przestrzega obowiązków wynikających ze współpracy z jednostkami upoważnionymi do dysponowania energią elektryczną i paliwami gazowymi, wynikających z przepisów wydanych na podstawie art. 9 ust. 1 i 2,
- 2) nie przestrzega obowiązku utrzymywania zapasów paliw, wprowadzonego na podstawie art. 10,
- 3) nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu paliw i energii, wprowadzonych na podstawie art. 11,
- 4) z nieuzasadnionych powodów odmawia zawarcia umowy, o której mowa w art. 7 ust. 1,
- 5) stosuje ceny i taryfy, nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia oraz obowiązku ich publikacji, o których mowa w art. 47,
- 6) stosuje ceny i taryfy wyższe od zatwierdzonych,
- 7) odmawia udzielenia informacji, o których mowa w art. 28,
- 8) prowadzi ewidencję księgową niezgodnie z zasadami określonymi w art. 44,
- 9) zatrudnia osoby bez wymaganych ustawą kwalifikacji,

- 10) nie utrzymuje w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń,
- 11) wprowadza do obrotu na obszarze kraju urządzenia nie spełniające wymagań określonych w art. 52,
- 12) nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji,
- 13) realizuje działania w zakresie zaopatrzenia w ciepło niezgodnie z planem zaopatrzenia w ciepło, o którym mowa w art. 20 ust. 4.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza Prezes URE.

3. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego podmiotu gospodarczego, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego podmiotu gospodarczego, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

4. Kara pieniężna jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodu nad wydatkami zmniejszonej o podatki i jest dokonywana na konto właściwego urzędu skarbowego.

5. Niezależnie od kary pieniężnej określonej w ust. 1—4 Prezes URE może nałożyć karę pieniężną na kierownika podmiotu gospodarczego, z tym że kara ta może być wymierzona w kwocie nie większej niż 300% jego miesięcznego wynagrodzenia.

6. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

7. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 57. 1. W razie nielegalnego pobierania paliw lub energii z sieci przedsiębiorstwo energetyczne pobiera opłaty za nielegalnie pobrane paliwo lub energię w wysokości określonej w taryfach lub dochodzi odszkodowania na zasadach ogólnych.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 58. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82

i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703 oraz z 1997 r. Nr 43, poz. 270) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 479¹ w § 2 w pkt 3 po wyrazie „monopolistycznym” dodaje się wyrazy „oraz prawa energetycznego”;

2) tytuł rozdziału 2 w dziale IVa tytułu VII księgi pierwszej części pierwszej otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 2. Postępowanie w sprawach z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym oraz w sprawach z zakresu regulacji energetyki”;

3) w art. 479²⁸ § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub delegatur tego Urzędu oraz decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki lub oddziałów terenowych tego Urzędu, zwanych w przepisach niniejszego rozdziału „Prezesem”, można wnieść do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie — sądu antymonopolowego odwołanie w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.”;

4) w art. 479²⁹ w § 1 i § 2, w art. 479³⁰, w art. 479³³ oraz w art. 479³⁴ użyte w różnych przypadkach wyrazy „Urząd Antymonopolowy” zastępuje się użytym w tym samych przypadkach wyrazem „Prezes”;

5) w art. 479³¹ § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym oraz w sprawach z zakresu regulacji energetyki stronami są także Prezes i zainteresowany.”;

6) art. 479³² otrzymuje brzmienie:

„Art. 479³². Pełnomocnikiem Prezesa może być pracownik jego Urzędu.”

Art. 59. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50, z 1994 r. Nr 111, poz. 536 i z 1996 r. Nr 106, poz. 496) w art. 25 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) cen i taryf ustalanych na podstawie ustawy — Prawo energetyczne.”

Art. 60. W ustawie z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, Nr 103, poz. 446 i Nr 107, poz. 464, z 1993 r. Nr 47, poz. 212 i Nr 131, poz. 629, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 31, poz. 118, Nr 84, poz. 384, Nr 85, poz. 388, Nr 89, poz. 415 i Nr 123, poz. 601, z 1995 r. Nr 99, poz. 486, z 1996 r. Nr 5, poz. 33,

Nr 90, poz. 405, Nr 106, poz. 496 i Nr 156, poz. 775 oraz z 1997 r. Nr 5, poz. 24 i Nr 9, poz. 44) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 46 w ust. 2 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) budowy i utrzymania urządzeń i instalacji energetycznych służących do wytwarzania paliw i energii oraz ich przesyłania i dystrybucji za pomocą sieci,”;

2) w art. 70 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli negocjacje, o których mowa w ust. 1, trwają dłużej niż trzy miesiące, przepisy art. 67 stosuje się odpowiednio.”

Art. 61. W ustawie z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 31, poz. 128, Nr 41, poz. 179, Nr 73, poz. 321, Nr 105, poz. 452, Nr 106, poz. 457 i Nr 107, poz. 460, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, Nr 47, poz. 212 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 27, poz. 96 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 60, poz. 310, Nr 85, poz. 426, Nr 90, poz. 446, Nr 141, poz. 700 i Nr 147, poz. 713, z 1996 r. Nr 41, poz. 177 i Nr 45, poz. 199 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44, Nr 23, poz. 117 i Nr 43, poz. 272) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 w pkt 16 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 17 w brzmieniu:

„17) wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji oraz obrotu paliwami i energią.”,

b) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Zasady udzielania koncesji oraz szczególne rodzaje działalności nie wymagające uzyskania koncesji, o których mowa w ust. 1 pkt 17, określają przepisy prawa energetycznego.”

Art. 62. W ustawie z dnia 5 stycznia 1991 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. z 1993 r. Nr 72, poz. 344, z 1994 r. Nr 76, poz. 344, Nr 121, poz. 591 i Nr 133, poz. 685, z 1995 r. Nr 78, poz. 390, Nr 124, poz. 601 i Nr 132, poz. 640 oraz z 1996 r. Nr 89, poz. 402, Nr 106, poz. 496, Nr 132, poz. 621 i Nr 139, poz. 647) w art. 31 w ust. 3 w pkt 2 po wyrazach „Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,” dodaje się wyrazy „Urzędu Regulacji Energetyki,”.

Art. 63. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób finansowania Urzędu Regulacji Energetyki w okresie jego organizacji.

Art. 64. Pierwsza kadencja Rady Konsultacyjnej trwa 4 lata.

Art. 65. Minister Gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, harmonogram, obejmujący okres nie dłuższy niż 8 lat od dnia wejścia ustawy w życie, użytkowania przez poszczególne grupy odbiorców prawa do korzystania z usług przesyłowych, o których mowa w art. 4 ust. 2, zależnie od wielkości dokonywanych przez nie rocznych zakupów paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła.

Art. 66. 1. Osoby fizyczne, prawne bądź inne jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, które do dnia wejścia w życie ustawy wybudowały z własnych środków instalacje lub urządzenia mogące stanowić element sieci i są ich właścicielami bądź użytkownikami, mogą, w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy, przekazać odpłatnie, na warunkach uzgodnionych przez strony, te instalacje lub urządzenia przedsiębiorstwu energetycznemu, które uzyska koncesję na dystrybucję paliw i energii.

2. Przekazywane instalacje i urządzenia, o których mowa w ust. 1, powinny odpowiadać warunkom technicznym określonym w przepisach. Koszty doprowadzenia tych instalacji i urządzeń do stanu spełniającego wymagane warunki pokrywa osoba lub jednostka przekazująca.

Art. 67. 1. W terminie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy Prezes URE udzieli z urzędu koncesji przedsiębiorstwu energetycznym działającym lub będącym w budowie w dniu ogłoszenia ustawy, o ile spełnią one warunki określone ustawą.

2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, do czasu udzielenia koncesji prowadzą działalność na dotychczasowych zasadach.

Art. 68. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy znosi się Okręgowe Inspektoraty Gospodarki Energetycznej, utworzone ustawą z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 89 i Nr 34, poz. 198).

2. Obowiązki i zadania likwidatora Okręgowych Inspektoratów Gospodarki Energetycznej powierza się Ministrowi Gospodarki.

3. Likwidator sporządza bilans zamknięcia.

Art. 69. 1. Minister Finansów oraz właściwi ministrowie zachowują prawo do ustalania taryf w odniesieniu do paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła na zasadach i w trybie określonych w ustawie, o której mowa w art. 59, przez okres do 24 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, daty nie wykraczające poza okres, o którym mowa w ust. 1, od których Minister Finansów zaprzestanie ustalania taryf, o których mowa w ust. 1.

Art. 70. 1. Przepisy wykonawcze wydane i utrzymane w mocy na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 89 i Nr 34, poz. 198) pozostają w mocy do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie niniejszej ustawy, o ile nie są sprzeczne z jej przepisami, nie dłużej jednak niż przez okres sześciu miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

2. Świadectwa kwalifikacyjne wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują moc przez

okres ich ważności, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1999 r.

Art. 71. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135),
- 2) ustawa z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr 33,

poz. 180, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 89 i Nr 34, poz. 198).

Art. 72. Ustawa wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 21, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia ustawy.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

349

USTAWA

z dnia 24 kwietnia 1997 r.

o zmianie ustawy o lasach oraz o zmianie niektórych ustaw.

Art. 1. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. Nr 101, poz. 444, z 1992 r. Nr 21, poz. 85 i Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 1, poz. 3 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 147, poz. 713 oraz z 1996 r. Nr 91, poz. 409) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„Art. 4. 1. Lasami stanowiącymi własność Skarbu Państwa zarządza Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, zwane dalej „Lasami Państwowymi”.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do lasów:

- 1) będących w zarządzie parków narodowych,
- 2) wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa,
- 3) będących w użytkowaniu wieczystym na mocy odrębnych przepisów.

3. W ramach sprawowanego zarządu Lasy Państwowe prowadzą gospodarkę leśną, gospodarują gruntami i innymi nieruchomościami oraz ruchomościami związanymi z gospodarką leśną, a także prowadzą ewidencję majątku Skarbu Państwa oraz ustalają jego wartość.

4. Nadzór nad Lasami Państwowymi sprawuje Minister Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa.

Art. 5. 1. Nadzór nad gospodarką leśną w lasach stanowiących własność Skarbu Państwa sprawuje Minister Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, a w lasach nie stanowiących takiej własności — wojewoda albo kierownik rejonowego urzędu rządowej administracji ogólnej, zwany dalej „kierownikiem urzędu rejonowego”.

2. Wojewoda może powierzyć, w drodze porozumienia, prowadzenie w jego imieniu spraw z zakresu nadzoru, o którym mowa w ust. 1, w tym wydawanie decyzji administracyjnych w pierwszej instancji, dyrektorowi regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych.

3. Kierownik urzędu rejonowego może powierzyć, w drodze porozumienia, prowadzenie w jego imieniu spraw z zakresu nadzoru, o którym mowa w ust. 1, w tym wydawanie decyzji administracyjnych w pierwszej instancji, nadleśniczemu Lasów Państwowych, zwanemu dalej „nadleśniczym”.

4. Dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych i nadleśniczy prowadzą powierzone przez wojewodę lub kierownika urzędu rejonowego sprawy, o których mowa w ust. 2 i 3, po zapewnieniu przez powierzającego środków finansowych na te cele.”;

2) w art. 6 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) gospodarka leśna — działalność leśną w zakresie urządzania, ochrony i zagospodarowania lasu, utrzymania i powiększania zasobów i upraw leśnych, gospodarowania zwierzyną, pozyskiwania — z wyjątkiem skupu — drewna, żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia, zwierzyny oraz pędów runa leśnego, a także sprzedaż tych produktów oraz realizację pozaprodukcyjnych funkcji lasu,”

b) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) trwale zrównoważona gospodarka leśna — działalność zmierzającą do ukształtowania struktury lasów i ich wykorzystania w spo-